

Katolícka Cirkev bude očistená. Zlato sa však čistí ohňom...

Matej Gavlák

15. mája 2023 ✝ Cirkev Spoločnosť

Panna Mária vo Fatime slúbila „*Konečné víťazstvo Jej Nepoškvrneného Srdca*“. Netreba pochybovať o tom, že táto udalosť bude predstavovať opätovný vzostup Cirkvi a katolicizmu, možno najväčší v dejinách. Ale najprv sa musí katolícka Cirkev očistiť. Dejiny, ako aj súčasná situácia, nám napovedajú, že nás najprv čaká obdobie opätovného prenasledovania kresťanov.

Námestie sv. Petra

zdroj: flick.com

Už Kristus bol prenasledovaný

Začína byť jasné, že na ceste, na ktorej sa katolícka Cirkev ocitla, to už ďalej takýmto spôsobom nepôjde. V niektorých krajinách sa už otvorene hovorí o zániku katolicizmu. V Británii by mala podľa štatistických výpočtov pravá viera zaniknúť okolo roku 2060. O Francúzsku – niekdajšej „Prvej dcére Cirkvi“ – zas portál Church Militant uviedol, že posledné dieťa tam bude pokrstené okolo roku 2040 (za necelých 20 rokov!) a už dnes tam je menej praktizujúcich katolíkov ako moslimov. Slovensko trochu zaostáva, ale čepeľ gilotíny visí aj nad nami: podľa sčítania obyvateľstva sa dnes len 30 percent 20-ročných hlási ku katolíckej viere. Kolkí z nich sú naozaj veriaci, nielen nominálni, to nikto nevie (a možno ani nechce vedieť).

Trajektória je jasná: voľný pád do bezodnej priepasti.

Keby sa však dejiny Cirkvi riadili prognózami, Kristovo učenie by v dnešnom svete už vlastne dávno neexistovalo. Po Pánovom Nanebovstúpení bola naša Cirkev ešte dlho malá, ostrakizovaná kvázi-sekta pôsobiaca prevažne v židovskom prostredí. Kresťania boli od židovských predstaviteľov utláčaní všade, kde sa objavili a Gréci a Rimania považovali kresťanskú vieru za „bláznovstvo“. „*Šalieš, Pavol! Veľká učenosť ťa privádza do šialenstva,*“ (Sk26,24), vyčítal Grék Festus svätému Pavlovi, keď ten v miestnom amfiteátri ohlasoval Krista ukrižovaného a zmŕtvychvstalého.

Prenasledovania akoby Cirkev charakterizovali od jej vzniku. Už Kristus bol prenasledovaný, chytený, odsúdený na smrť a usmrtený. Násilnou smrťou zahynuli aj všetci apoštoli okrem Jána, ktorý však vo väzení

prežil pokus o otravu a svoj život dožil v zajatí. Aj ich nasledovníci zaplňali starorímske väznice, mučiarne a kameňolomy. Hovorí sa, že vojaci sa smiali, že ak by kresťania dostali amnestiu, mohli by niekoľko kameňolomov rovno zavrieť. Obdobia relatívneho pokoja sa striedali s obdobiami hrozných prenasledovaní.

Najväčšie prenasledovanie bolo to posledné – desiate (!) –, ktoré započal cisár Dioklecián. Ten sa chcel kresťanov zbaviť „raz a navždy“ a všetko pre to aj konal. Kristovi učeníci boli prenasledovaní po celej ríši od západu až na východ (niekde viac, niekde menej). V Galii v meste Lyon napríklad prišlo o život okolo 20-tisíc ľudí, ktorých pre ich vieru pozabíjali cisárski vojaci.

Kristove slová „nikdy nebude premožená pekelnými bránami“ sa však v 3. storočí prejavili tým najzáračnejším spôsobom: nielenže Cirkev nebola zničená, ale sám Dioklecián sa dožil toho, že nový cisár Konštantín sa stal kresťanom a svoje náboženstvo zrovnoprávnil s pohanským. V ďalších rokoch, naopak, zanikli pohanské náboženstvá a žiara kresťanstva nad temnotou pohanstva definitívne zvíťazila.

Vlci

Otázka je nasledujúca: Prečo muselo byť pred konečným triumfom kresťanstva toľko hrozných prenasledovaní? Nemohol Boh zariadiť šírenie pravej viery takpovediac „priamočiaro“?

Naša vlastná doba, zdá sa, ponúka odpoveď na túto po stáročia kladenú otázku. Pravá viera nemá totiž nepriateľov len vonkajších, ale aj vnútorných – a tí sú zákerní ako peklo samo. „*Vystríhajte sa falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, ale vnútri sú dravými vlkami,*“ (Mt 7,15), varuje nás Pán. Presne tak, v celých dejinách Cirkvi v nej nachádzame vlkov, ktorí sa maskujú ako baránky – starostlivo skrývajú svoju agresívnu a heretickú povahu.

Títo vlci v časoch pokojných potom konajú tak, že trhajú Kristovo telo, ktorým je katolícka Cirkev, efektívnejšie než zástupy mohamedánskych bojovníkov. Najväčšie katastrofy kresťanstva – ako odpadnutie východnej cirkvi (rozdelenie na východ a západ) a vznik protestantizmu (rozdelenie na sever a juh) zapríčinili nielenže katolíci sami, ale rovno vysvätené osoby! Svojimi ústami hlásali slovo Božie, no svojimi rukami zároveň trhali telo Kristovo na kusy.

Vlci pôsobia dnes ešte mocnejšie než kedykoľvek predtým v minulosti a ich cieľ, zdá sa, je jasný – chcú k zemi strhnúť aj posledné zvyšky Cirkvi, ktorú pred 2000 rokmi Kristus založil. Títo temní nepriatelia kresťanstva vystupujú v dobrej nálade s úsmevom na perách a červenou čapicou na hlave hlásajú herézy. Veď všetko, ako sa zdá, ide podľa plánu: Cirkev neprežije. Zanikne najprv v západných krajinách a potom aj vo zvyšku sveta.

Sme obklúčení zo všetkých strán...

Keby teda Cirkev v dejinách neprechádzala vonkajšími útokmi, bola by nesmierne prehnutá vnútornými útokmi. Počas prenasledovaní však zlí katolíci a heretici v radoch Cirkvi, samozrejme, odpadávajú veľmi rýchlo, kým zdravé železné jadro prežíva. Toto je jeden zo spôsobov, ako Boh využíva zlo na dobrý účel. Všimol si toho aj nadaný slovenský autor 17. storočia a mních, Hugolín Gavlovič, ktorý vo svojom diele *Škol a kresťanská s veršami zväzaná* píše:

„Zlí sú dobrým ku užitku s prenasledovaním,
a dobrí zlým ku príkladu s cnostlivým chovaním.“

Cirkev prežije, pretože sám Kristus povedal, že prežije. Okrem toho je pozemská Cirkev len jednou z troch častí, keďže do Cirkvi Kristovej patrí aj Cirkev trpiaca (očistec) a Cirkev Oslávená (nebo). A diabol predsa nemôže „zrušiť“ Nebeské kráľovstvo. Otázkou teda je len to, akým spôsobom sa jej podarí prežiť?

A tu sa zrejme nevyhneme starej múdrosti zapísanej v Biblii:

„Prijímaj všetko, čo ťa zastihne, vytrvaj v bolesti, maj trpezlivosť, ak ťa niečo sužuje. Lebo zlato a striebro čistia ohňom a bohumilých ľudí v peci utrpenia.“ (Sir 2,4–5)

Z hrôzostrašného a desivého stavu sa Cirkev nevymaní nijako inak než očistou, ktorá síce bude bolestivá, ale rovnako tak bude skrátka nevyhnutná. Už teraz vidíme, ako nepriateľské mocnosti obkolesujú malé sväté stádočko, aby ho roztrhali ako diví vlci. Tu je homo/trans ideológia (na Západe), tu sú tanky a delá (na Východe), tu sú islamisti (na juhu) a tu zas zúriví novopohania (na severe). Taká je tragická skutočnosť našich dní.

Až nadíde temný Deň D našich nepriateľov, keď podniknú poslednú generálnu ofenzívu na torzo hnilobou rozpadávajúcej sa Cirkvi a kresťanstvo sa opäť stane nelegálnym a prenasledovaným, dejiny sa zopakujú: brániť Kristovo telo ostanú len tí najvernejší, najudatnejší, tí, čo Krista a Jeho Cirkev vždy milovali. Ostatní odpadnú. Utečú. Možno dokonca prejdú na druhú stranu a pridajú sa k nepriateľom.

..., ale na našej strane je Kristus!

V Biblii, v Jánovom Zjavení, nachádzame túto stať:

„Vyšli na šíru zem a obklúčili tábor svätých a Bohom milované mesto. Ale zostúpil oheň z neba a strávil ich.“ (Zjv 20,9)

Môže sa tu hovoriť o poslednom vernom stáde katolíckej Cirkvi a o Ríme? Môže sa tu hovoriť o našej dobe, o blízkej budúcnosti, nadchádzajúcich udalostiach? Možné to je. Podobné proroctvo vyslovil aj svätý Metodius, mučeník zo 4. storočia. Píše:

„Príde deň, kedy sa nepriatelia Krista budú chvastať, že si podmanili celý svet. Budú si hovoriť: „Kresťania nám už nemôžu uniknúť!“ Ale povstane veľký kráľ, aby bojoval s nepriateľmi Boha. A aj ich porazí a opäť nastolí mier. A Cirkev bude zbavená všetkých svojich úzkostí.“

Isté je, že doba, kedy sa naši nepriatelia budú chváliť, že „im už nemôžeme uniknúť“, je už veľmi blízko. Ale rovnako isté je aj to, že Cirkev bude opäť „zbavená všetkých svojich úzkostí“, pretože my máme niekoho, koho naši nepriatelia nemajú – Krista ukrižovaného a zmŕtvychvstalého.

Je nutné už teraz sa začať pripravovať na to, čomu sa zrejme vo svojich životoch nevyhneme. Možno je nám od Boha dané stať sa mučeníkmi a osláviť svojho Stvoriteľa touto najvyššou poctou, ktorá zaručuje tiež najvyššie miesta v Nebeskom kráľovstve. Alebo nám je možno dané uzrieť obnovenú, žiarivú Cirkev, nevestu Kristovu.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/katolicka-cirkev-bude-ocistena-zlato-sa-vsak-cisti-ohnom/>